

КОНЦЕПЦІЯ
Державної цільової економічної програми з енергоефективності та розвитку відновлюваних джерел енергії на 2022-2026 роки

Визначення проблеми, на розв'язання якої спрямована Програма

Надмірне споживання енергії спричиняє для України значні витрати та ризики у сферах енергетичної безпеки, державних витрат, торговельного балансу, економічної та соціальної активності та охорони навколишнього природного середовища.

Сьогодні Україна через масштабне використання викопного палива та неефективне споживання енергії, що виробляється, знаходиться серед країн світу, які найбільше викидають парникових газів в атмосферу (за даними Міжнародного енергетичного агентства за загальним обсягом викидів двоокису вуглецю від спалювання палива у 2018 році Україна посіла 30 місце в світі із річним показником 181,8 млн тон). Парникові гази, що утворюються внаслідок діяльності людини, викликають посилення парникового ефекту, який є основною причиною глобальної зміни клімату. Глобальна зміна клімату ставить під ризик економічний розвиток та продовольчу безпеку українців в середньостроковій і довгостроковій перспективі.

З метою посилення глобальної боротьби із загрозою зміни клімату задля стримування підвищення температури на планеті до рівня суттєво меншого ніж на 2 градуси Цельсія, у порівнянні із доіндустріальними рівнями, в рамках Рамкової конвенції ООН про зміну клімату (UNFCCC) щодо регулювання заходів зі зменшення викидів діоксиду вуглецю, 4 листопада 2016 року набула чинності Паризька угода, яка ратифікована Україною 14 липня 2016 року. Паризька угода передбачає, що зобов'язання зі скорочення шкідливих викидів в атмосферу беруть на себе всі держави, незалежно від ступеня їхнього економічного розвитку.

Одним із ключових елементів забезпечення скорочення викидів двоокису вуглецю є реалізація заходів з енергоефективності у всіх секторах споживання енергії, а також стимулювання використання відновлюваних джерел енергії, що дозволить суттєво зменшити використання вуглецеємних видів палива.

В рамках виконання міжнародних зобов'язань Україна як повноправний член Енергетичного Співтовариства повинна імплементувати у національне законодавство вимоги базової Директиви Європейського Парламенту та Ради ЄС 2012/27/ЄС «Про енергетичну ефективність». Ключовою вимогою зазначеної директиви є досягнення національної мети з енергоефективності шляхом реалізації низки політичних та економічних механізмів щодо ефективного використання енергії в секторах кінцевого споживання енергії: житлових та громадських будівлях, промисловості, транспорті тощо.

Особливої уваги держави потребує вирішення завдання із стимулювання енергоефективності суб'єктів господарювання, зокрема у промисловості, щоб послабити залежність росту ВВП у промисловому секторі від збільшення обсягів використання викопного палива. Зазначимо, що частка промисловості в загальному кінцевому споживанні енергії в 2018 році за даними Енергетичного балансу не поступається частці житлового сектору та складає 32,24 % (або 16,501 млн т н.е).

Важливо звернути увагу і на макроекономічні показники, які характеризують рівень конкурентоспроможності вітчизняних підприємств та на значення яких в тому числі впливають заходи щодо підвищення енергетичної ефективності господарських процесів. Зокрема, за даними Моніторингового звіту щодо досягнення Цілей сталого розвитку, підготовленого у 2019 році Державною службою статистики та Міністерством економічного розвитку і торгівлі України за підтримки ЮНІСЕФ в Україні, індекс продуктивності праці у 2017 році становив 103,2%, в той час як у 2016 році -103,5%. Коефіцієнт віддачі основних засобів у 2017 році склав 0,1195, у 2016 році – 0,1199.

У зв'язку із зазначеним існує нагальна потреба у енергетичній модернізації господарюючих суб'єктів, однак наразі відсутнє гарантоване джерело фінансування відповідних енергоефективних заходів.

При цьому запровадження відповідних механізмів державної підтримки не повинно оминати суб'єктів малого та середнього підприємництва. За даними Державної служби статистики у 2018 році частка доданої вартості за витратами виробництва суб'єктів середнього та малого підприємництва у загальному обсязі доданої вартості всіх підприємств становить більше 64%.

Особливого значення підвищення енергоефективності вітчизняних підприємств набуває в контексті необхідності зниження викидів двоокису вуглецю з огляду на перспективи запровадження в Європейському Союзі фіскального механізму регулювання імпорту вуглецеємних товарів (carbon border adjustment mechanism) в рамках реалізації Європейської зеленої угоди (European Green Deal). Метою зазначеного механізму є усунення так званих вуглецевих витоків (carbon leakage), що виникатимуть шляхом можливого переміщення виробництва вуглецеємних товарів в країни з недостатнім регулюванням викидів двоокису вуглецю та подальшим імпортом цих товарів в країни ЄС. Реалізація зазначеного механізму передбачається шляхом впровадження вуглецевого податку (або мита) на певні види імпортованих продуктів на підставі оцінки вуглецеємності їх виробництва.

Не менш важливим сектором, який продовжуватиме потребувати державної підтримки енергоефективності, є сектор житлових та громадських будівель.

За даними Енергетичного балансу України за 2018 рік, загальне споживання енергії житловим (побутовим) сектором становило 16,203 млн. т н.е, що становить майже 31,66% загального кінцевого споживання енергії в 2018 році.

Житловий фонд України з точки зору ефективності використання палива та енергії перебуває у незадовільному стані, що підтверджується такими цифрами:

- відповідно до даних Державної служби статистики України (Статистичний збірник «Соціально-демографічні характеристики домогосподарств України у 2020 році», табл. І.19) станом на 2020 рік у майже половини домогосподарств (41,9 %) не проводилось капітального ремонту житла (у міських поселеннях цей показник становить 50,2%). У 4,6% домогосподарств останній капітальний ремонт проводився до 1990 року. Необхідно також зазначити, що відповідно до статистичних даних у 2020 році в цілому по Україні 88,3% домогосподарств проживає у житлі, збудованому до 1991 року (у міських поселеннях – 88,2%). Таким чином відсутність капітального ремонту житла значної частини домогосподарств України може говорити про, як мінімум, недостатність та неповноту заходів, необхідних для покращення його характеристик (в тому числі енергетичних). Незадовільні теплотехнічні показники житлових будинків, що виникають внаслідок відсутності в тому числі їх капітального ремонту, мають наслідком надмірні втрати теплової енергії в процесі їх експлуатації (до 50%). За даними енергетичних обстежень, тепловтрати в житлових будинках масової забудови минулих років через стіни становлять 42%, через вікна — 16%, через дах — 7%, через підвал — 5%, в процесі повітрообміну — 30%. Фактично ефективність використання теплової енергії в будівлях України у 3-5 разів нижча, ніж у західних країнах.

Так, за оцінками експертів, питоме споживання тепла і гарячої води в Україні у два рази перевищує показники держав – членів ЄС з подібними кліматичними умовами. Середнє питоме енергоспоживання на опалення на рік в Україні складає 264 кВт-год на кв. метр, тоді як в країнах ЄС - 130 кВт-год на кв. метр.

Зазначимо, що сфера опалення житлових та громадських будівель має один з найбільших потенціалів покращення енергоефективності – щорічні економічні втрати від надмірного споживання енергії на опалення оцінюються в 3 млрд. доларів США (або 3 відсотки валового внутрішнього продукту).

Теплова модернізація житлових та громадських будівель має реальний потенціал скорочення обсягу споживання та імпорту природного газу більше ніж на 9 млрд куб. метрів.

Слід зазначити, що під час приведення тарифів та цін на комунальні послуги до економічно обґрунтованого рівня для населення одним із основних завдань Уряду є забезпечення сталого фінансування програм стимулювання впровадження енергоефективних заходів у житлових будинках. Реалізація таких заходів дозволить значно скоротити споживання енергії. Зокрема за підрахунками Держенергоефективності встановлення засобів обліку та регулювання споживання теплової енергії дозволить зафіксувати скорочення її споживання житловими будинками протягом 1-3 років в середньому на 15-20%, а проведення комплексної термомодернізації

житлових будинків дозволить заощадити до 50% від існуючого обсягу споживання енергії.

Разом з тим необхідно зазначити, що в останні роки фінансування механізмів стимулювання енергоефективності в житловому секторі зі сторони державного бюджету в основному було спрямовано на багатоквартирні будинки, в яких створено ОСББ. Так, у 2017 році було прийнято Закон України «Про Фонд енергоефективності», яким визначено правові, економічні та організаційні засади утворення та діяльності відповідного Фонду. На сьогодні основним завданням Фонду енергоефективності є фінансування енергоефективних проєктів в будинках ОСББ. За останні роки (2018-2020 рр.) на реалізацію відповідно завдання з державного бюджету виділено близько 4,3 млрд грн. Паралельно з цим заходи щодо стимулювання ОСББ/ЖБК до впровадження енергоефективних заходів реалізовувались в рамках Державної цільової економічної програми енергоефективності і розвитку сфери виробництва енергоносіїв з відновлюваних джерел енергії та альтернативних видів палива на 2010-2021 роки, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 01.03.2010 № 243 (зі змінами). На виконання зазначених заходів у державному бюджеті в цей же період (2018-2020 рр.) передбачено близько 1,05 млрд грн.

При цьому державна підтримка енергоефективних заходів в індивідуальних будинках реалізовувалась виключно в рамках вже згаданої Державної цільової економічної програми енергоефективності і розвитку сфери виробництва енергоносіїв з відновлюваних джерел енергії та альтернативних видів палива. Виділений з державного бюджету обсяг фінансування такої підтримки склав за три роки (2018-2020 рр.) майже 630 млн грн, що більш ніж в 8 разів менше за відповідний виділений обсяг фінансування енергоефективних заходів в будинках ОСББ.

У зв'язку із зазначеним постає нагальна потреба посилення уваги до фінансування державної підтримки здійснення енергоефективних заходів саме в індивідуальному житловому секторі, який має значний потенціал енергоефективності (за даними НАК «Нафтогаз України» та ПАТ «Укртрансгаз» споживання населенням природного газу у 2019 році становило 8 млрд куб. м.).

Варто зазначити, що одним із основних інструментів підвищення енергетичної ефективності будівель бюджетних установ є реалізація енергосервісу - комплексу технічних та організаційних енергозберігаючих (енергоефективних) та інших заходів, оплата за якими здійснюється виключно за умови забезпечення економії енергії виконавцем енергосервісу на об'єкті замовника. Проте на сьогодні одним з ключових бар'єрів для розвитку ринку енергосервісу є низький рівень доступу виконавців енергосервісу до фінансових ресурсів, необхідних для мультиплікації проєктів та реалізації більш комплексних енергоефективних заходів (термомодернізації), які мають тривалий термін окупності. Така ситуація зумовлена високою вартістю кредитних ресурсів, неготовності банків до

кредитування ЕСКО-компаній на довгострокові періоди, в тому числі через відсутність ліквідних активів для забезпечення застави за кредитами. Наявність зазначених проблемних питань підтверджується останньою статистикою: попри тривале збільшення кількості укладених енергосервісних договорів (станом на жовтень 2020 року укладено більше 546 договорів на загальну суму більше 1,2 млрд грн), трохи більше половини оголошених процедур закупівель енергосервісу не відбувається через відсутність необхідної кількості учасників, бажаючих реалізувати енергосервіс, передовсім на об'єктах з тривалим терміном окупності енергоефективних заходів.

Відтак одним із ключових елементів стимулювання енергоефективності в будівлях бюджетних установ є надання державної підтримки виконавцям енергосервісу з метою спрощення їх доступу до кредитних ресурсів для подальшого збільшення кількості реалізованих проектів та проведення термомодернізації відповідних об'єктів.

Не менш важливим є підвищення рівня енергоефективності в сфері транспорту, який згідно даних Енергетичного балансу України за 2018 рік спожив 9,633 млн т н.е., або 18,82% загального кінцевого споживання енергії в 2018 році. При цьому найбільшу частку в структурі транспортного споживання займає саме автомобільний транспорт – 7,409 млн т н.е. або 76,9% від загального кінцевого споживання енергії в транспортному секторі.

Надмірне споживання енергії на транспорті призводить як до погіршення загальної екологічної ситуації в населених пунктах, так і до погіршення торгівельного балансу країни, оскільки на ринку нафтопродуктів частка імпортованих палив складає 80% (за даними 2018 року).

Разом з тим наразі на державному рівні відсутні стимулюючі механізми, які б спонукали до зміни структури споживання енергії на транспорті шляхом переходу на більш екологічні види транспорту, зокрема електротранспорт. При цьому незважаючи на існуючі норми податкового законодавства щодо звільнення до 31 грудня 2022 року від оподаткування податком на додану вартість операцій із ввезення на митну територію України та з постачання на митній території України транспортних засобів, оснащених виключно електричними двигунами, важливо приділяти увагу в тому числі розвитку відповідної інфраструктури, зокрема стимулювання встановлення електростанцій.

Зі вступом до Енергетичного Співтовариства Україна взяла на себе зобов'язання до 2020 року досягти 11% частки енергії, виробленої з відновлюваних джерел енергії, в загальній структурі енергоспоживання країни.

Енергетичною стратегією України на період до 2035 року «Безпека, енергоефективність, конкурентоспроможність», затвердженою розпорядженням Кабінету Міністрів України від 18.08.2017 № 605-р, передбачається досягти до 2035 року частки енергії, виробленої з відновлюваних джерел, у загальному первинному постачанні енергії на рівні 25%.

Найбільший потенціал використання відновлюваних джерел енергії у сфері теплопостачання, проте наразі цей напрям розвивається дуже повільно. Так, у 2018 році частка енергії з відновлюваних джерел у кінцевому споживанні теплової енергії досягла лише 8 %, що відстає від запланованого тренду більш ніж на 2 %.

Як вже було зазначено вище, в Україні, як і у всьому світі, гостро стоїть проблема заміщення вуглеводневих викопних видів палива та скорочення викидів парникових газів. Одним із джерел таких викидів є фермерські господарства, яких в Україні за даними Аграрного інформаційного агентства налічується понад 46 тисяч.

Згідно даних Європейської біогазової асоціації щонайменше 50% фермерських господарств ЄС мають біогазові установки, за рахунок яких вони вирішують проблеми енергозабезпечення, викидів парникових газів, утилізації відходів з супутнім виробництвом добрив, усунення неприємного запаху тощо.

Однак в Україні цей напрямок розвивається повільно та потребує додаткового стимулювання.

Водночас одним з основних відновлюваних джерел енергії для заміщення викопних палив та зменшення викидів парникових газів в контексті виконання цілі Паризької угоди щодо недопущення зростання глобальної середньої температури більше 2°C у багатьох країнах вважається біомаса, одним з джерел якої є енергетичні рослини.

За даними Європейської біоенергетичної асоціації Bioenergy Europe майже всі країни-члени ЄС розглядають енергетичні рослини у якості перспективного напрямку біоенергетики і вже мають сумарно близько 117 401 га плантацій на своїх територіях.

Потенціал земель для вирощування енергетичних рослин в Україні складають насамперед землі сільськогосподарського призначення, що наразі не використовуються для вирощування продовольчих чи кормових культур. Потенціал вільних сільськогосподарських земель складає близько 4 млн га та зосереджений переважно у північних та південних областях, концентруючись в регіонах із несприятливими ґрунтово-кліматичними умовами для вирощування продовольчих сільськогосподарських культур. За умови вирощування енергетичних рослин на 2 млн. гектар сільськогосподарських земель, що наразі не використовуються, можна потенційно замінити 8,9 млрд куб. м природного газу щорічно, що становить 35% споживання.

Аналіз причин виникнення проблеми та обґрунтування необхідності її розв'язання програмним методом

Неефективне використання паливно-енергетичних ресурсів призводить до підвищення рівня викидів двоокису вуглецю, зниження рівня конкурентоспроможності економіки, зменшення обсягу власних обігових коштів підприємств, унаслідок чого ускладнюється процес інвестування у проекти модернізації виробничих фондів і технологій. Крім того,

уповільнюються темпи приросту обсягу ВВП та зменшується обсяг надходжень до державного бюджету.

Рівень використання потенціалу енергозбереження є незадовільний, незважаючи на низку прийнятих законодавчих та інших нормативно-правових актів, спрямованих на ефективне використання паливно-енергетичних ресурсів, зменшення обсягу їх споживання та імпорту.

Основними причинами високої енергоемності ВВП та неефективності здійснення заходів з енергозбереження є:

надмірна зношеність основних фондів, низькі темпи їх оновлення, недостатній рівень мотивації власників підприємств щодо оновлення таких фондів за рахунок власних або кредитних коштів;

недостатній рівень впровадження новітніх технологій, спрямованих на підвищення ефективності використання паливно-енергетичних ресурсів, відновлюваних джерел енергії та вторинних енергетичних ресурсів;

обмежений доступ юридичних і фізичних осіб до кредитних ресурсів та сучасних інструментів фінансування енергоефективності;

неефективність системи енергетичного менеджменту у виробничій та невиробничій сфері;

недостатній рівень термомодернізації будівель;

нерозвинутість електроавтотранспортної інфраструктури.

Характерні для сьогоdnішнього розвитку сфери енергоефективності недостатній рівень впровадження новітніх технологій, обмежений доступ юридичних і фізичних осіб до кредитних ресурсів та сучасних інструментів фінансування також є причинами низької уваги інвесторів до розвитку відновлюваної біоенергетики. Так, на сьогодні відсутнє будь-яке державне стимулювання запровадження будівництва установок для виробництва біогазу та вирощування енергетичних рослин.

Діюча Державна цільова економічна програма енергоефективності і розвитку сфери виробництва енергоносіїв з відновлюваних джерел енергії та альтернативних видів палива на 2010-2021 роки, затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 01.03.2010 № 243 (зі змінами), лише частково вирішує поставлені вище проблеми. Причиною цього є хронічне незадоволення потреби у фінансуванні заходів Програми, що призвело до неможливості досягнення встановлених цілей.

Основними заходами для розв'язання вищеописаних проблем є:

продовження механізму стимулювання населення до впровадження енергоефективних заходів шляхом відшкодування частини суми кредиту, залученого на придбання енергоефективного обладнання та/або матеріалів;

стимулювання підприємств до впровадження енергоефективних заходів шляхом відшкодування частини відсотків за кредитами, залученими на придбання енергоефективного обладнання;

стимулювання розвитку ринку енергосервісу для впровадження заходів із термомодернізації в будівлях бюджетних установ державної та комунальної форми власності;

проведення санації будівель органів державної влади та забезпечення енергетичної ефективності таких будівель на рівні не нижчому, ніж встановлено мінімальними вимогами щодо енергетичної ефективності будівель, в тому числі розроблення проектно-кошторисної документації;

стимулювання розвитку інфраструктури зарядних станцій для електромобілів;

стимулювання населення до встановлення об'єктів відновлюваної енергетики для забезпечення гарячого водопостачання шляхом відшкодування частини суми кредиту, залученого на придбання сонячних колекторів;

стимулювання населення до встановлення об'єктів відновлюваної енергетики для забезпечення опалення та гарячого водопостачання шляхом відшкодування частини суми кредиту, залученого на придбання теплового насосу;

стимулювання суб'єктів господарювання до встановлення електростанцій, що виробляють електроенергію з біогазу, виробленого з відходів сільського господарства (анаеробне зброджування) потужністю до 150 кВт, шляхом відшкодування частини відсотків за кредитами, залученими на придбання та встановлення обладнання;

стимулювання суб'єктів господарювання до встановлення установок з виробництва біогазу з відходів сільського господарства (анаеробне зброджування), шляхом відшкодування частини відсотків за кредитами, залученими на придбання та встановлення обладнання;

стимулювання суб'єктів господарювання до впровадження проектів з вирощування енергетичних рослин шляхом відшкодування відсотків за кредитами, залученими на закладання плантацій та придбання садивного матеріалу.

Мета Програми

Метою Програми є створення умов для підвищення рівня енергоефективності національної економіки в частині зменшення споживання енергоресурсів та підвищення енергетичної незалежності шляхом використання місцевих видів енергетичної сировини з відновлюваних джерел енергії.

Визначення оптимального варіанта розв'язання проблеми на основі порівняльного аналізу можливих варіантів

Можливі три варіанти розв'язання проблеми.

Перший варіант передбачає здійснення окремих заходів з енергозбереження та розвитку відновлюваної біоенергетики. Як свідчить практика, у разі коли заходи не є складовою частиною відповідної державної програми, можуть виникнути складнощі з акумулюванням необхідних фінансових ресурсів для реалізації поставлених завдань, а також зі здійсненням моніторингу досягнення визначених цілей.

Другий варіант передбачає продовження роботи з виконання Державної цільової економічної програми енергоефективності і розвитку сфери виробництва енергоносіїв з відновлюваних джерел енергії та альтернативних видів палива на 2010-2021 роки, яка реалізується в частині механізму стимулювання населення, ОСББ до впровадження енергоефективних заходів шляхом відшкодування частини суми кредиту. Недоліками цього варіанта є неможливість задоволення мети Програми у зв'язку з постійним недофінансуванням її заходів, а також складність в управлінні та моніторингу виконання Програми через постійне продовження строків її реалізації.

Третій варіант передбачає розроблення і виконання нової Державної цільової економічної програми енергоефективності та розвитку відновлюваних джерел енергії на 2022-2026 роки, що дасть можливість створити умови для підвищення рівня енергоефективності національної економіки в частині зменшення споживання енергоресурсів, підвищення енергетичної незалежності шляхом використання місцевих видів енергетичної сировини з відновлюваних джерел енергії, забезпечення комплексності процесу фінансування та моніторингу реалізації ключових напрямків розвитку сфер енергоефективності та відновлюваних джерел енергії.

Оптимальним варіантом розв'язання проблеми є розроблення і виконання нової Державної цільової економічної програми енергоефективності та розвитку відновлюваних джерел енергії на 2022-2026 роки, яка передбачатиме:

- стимулювання населення до впровадження енергоефективних заходів (встановлення енергоефективного обладнання та/або матеріалів) шляхом відшкодування частини суми кредитів;

- стимулювання підприємств до впровадження енергоефективних заходів шляхом відшкодування частини відсотків за кредитами, взятих на придбання енергоефективного обладнання;

- стимулювання розвитку ринку енергосервісу шляхом відшкодування частини відсотків за кредитами, залученими виконавцями енергосервісу для впровадження заходів із термомодернізації на об'єктах державної та комунальної форми власності;

- проведення санації будівель органів державної влади та забезпечення енергетичної ефективності таких будівель на рівні не нижчому, ніж встановлено мінімальними вимогами щодо енергетичної ефективності будівель, в тому числі розроблення проектно-кошторисної документації;

- стимулювання розвитку інфраструктури зарядних станцій для електромобілів;

- стимулювання населення до встановлення об'єктів відновлюваної енергетики для забезпечення гарячого водопостачання шляхом відшкодування частини суми кредиту, залученого на придбання сонячних колекторів;

стимулювання населення до встановлення об'єктів відновлюваної енергетики для забезпечення опалення та гарячого водопостачання шляхом відшкодування частини суми кредиту, залученого на придбання теплового насосу;

стимулювання суб'єктів господарювання до встановлення електростанцій, що виробляють електроенергію з біогазу, виробленого з відходів сільського господарства (анаеробне зброджування) потужністю до 150 кВт, шляхом відшкодування частини відсотків за кредитами, залученими на придбання та встановлення обладнання;

стимулювання суб'єктів господарювання до встановлення установок з виробництва біогазу з відходів сільського господарства (анаеробне зброджування), шляхом відшкодування частини відсотків за кредитами, залученими на придбання та встановлення обладнання;

стимулювання суб'єктів господарювання до впровадження проектів з вирощування енергетичних рослин шляхом відшкодування відсотків за кредитами, залученими на закладання плантацій та придбання садивного матеріалу.

Запропоновані заходи сприятимуть:

впровадженню новітніх технологій виробництва та споживання енергетичних ресурсів;

здійсненню заходів щодо зменшення обсягу споживання енергоресурсів установами, які утримуються за рахунок коштів державного та/або місцевих бюджетів;

зниженню рівня забруднення навколишнього природного середовища;

розвитку екологічних видів транспорту;

створенню сприятливих умов для залучення вітчизняних та іноземних інвестицій у сфері енергоефективності та відновлюваних джерел енергії, зменшення обсягу викидів забруднюючих речовин;

проведенню модернізації підприємств, спрямованої на зниження матеріало- та енергоємності виробництва;

зниженню енергетичної бідності населення та підвищенню доступності споживання енергії.

Строк виконання Програми: 2022-2026 рр.

Очікувані результати виконання Програми, визначення її ефективності

Виконання Програми дасть можливість:

підвищити рівень енергетичної безпеки держави;

забезпечити скорочення споживання природного газу внаслідок реалізації механізму стимулювання населення до впровадження енергоефективних заходів шляхом відшкодування частини суми кредитів, взятих на придбання енергоефективного обладнання та/або матеріалів у обсязі близько 60 млн м³ щорічно;

залучення щонайменше 1800 підприємств до впровадження енергоефективних заходів;

забезпечити впровадження заходів з термомодернізації будівель бюджетних установ із залученням ЕСКО у більш ніж 1700 будівлях державної та комунальної форми власності, що дозволить зменшити споживання теплової енергії на 926 тис. Гкал щорічно;

забезпечити проведення санації 100 000 м² загальної площі будівель органів державної влади та забезпечення енергетичної ефективності таких будівель на рівні не нижчому, ніж встановлено мінімальними вимогами щодо енергетичної ефективності будівель, в тому числі розроблення проектно-кошторисної документації;

забезпечити встановлення до 1050 швидкісних зарядних станцій для електромобілів;

забезпечити встановлення 5000 домогосподарствами сонячних колекторів з метою отримання гарячого водопостачання з енергії сонця;

забезпечити встановлення 5000 домогосподарствами теплових насосів з метою опалення та гарячого водопостачання з аеротермальної, гідротермальної або геотермальної енергії;

забезпечити встановлення 600 суб'єктами господарювання електростанцій потужністю до 150 кВт, що виробляють електроенергію з біогазу, виробленого з відходів сільського господарства (анаеробне зброджування);

забезпечити встановлення 1500 суб'єктами господарювання установок з виробництва біогазу з відходів сільського господарства (анаеробне зброджування);

забезпечити закладання 10 тис га нових плантацій з вирощування енергетичних рослин;

додатково створити більше 20 тис. робочих місць внаслідок реалізації заходів з енергоефективності в секторі житлових будівель та будівель бюджетних установ;

підвищити рівень конкурентоспроможності національної економіки.

Оцінка фінансових, матеріально-технічних, трудових ресурсів, необхідних для виконання Програми

Фінансування Програми планується здійснювати за рахунок коштів державного та місцевих бюджетів. В процесі реалізації Програми за підсумками оцінки ефективності її виконання можливе внесення змін до джерел фінансування шляхом їх доповнення коштами з інших джерел.

Орієнтовний обсяг фінансування Програми на весь строк її дії (5 років) становить близько 9,962 млрд. гривень, з них на фінансування:

механізму стимулювання населення до впровадження енергоефективних заходів шляхом відшкодування частини суми кредиту, залученого на придбання енергоефективного обладнання та/або матеріалів – 4,473 млрд грн;

механізму стимулювання підприємств до впровадження енергоефективних заходів шляхом відшкодування частини відсотків за

кредитами, залученими на придбання енергоефективного обладнання – 0,94 млрд грн;

стимулювання розвитку ринку енергосервісу шляхом відшкодування частини відсотків за кредитами, залученими виконавцями енергосервісу для впровадження заходів із термомодернізації на об'єктах державної та комунальної форми власності – 2,529 млрд грн;

проведення санації будівель органів державної влади та забезпечення енергетичної ефективності таких будівель на рівні не нижчому, ніж встановлено мінімальними вимогами щодо енергетичної ефективності будівель, в тому числі розроблення проектно-кошторисної документації – 0,33 млрд грн;

стимулювання розвитку інфраструктури зарядних станцій для електромобілів – 0,0865 млрд грн;

стимулювання населення до встановлення об'єктів відновлюваної енергетики для забезпечення гарячого водопостачання шляхом відшкодування частини суми кредиту, залученого на придбання сонячних колекторів – 0,1 млрд грн;

стимулювання населення до встановлення об'єктів відновлюваної енергетики для забезпечення опалення та гарячого водопостачання шляхом відшкодування частини суми кредиту, залученого на придбання теплових насосів – 0,25 млрд грн;

стимулювання суб'єктів господарювання до встановлення електростанцій, що виробляють електроенергію з біогазу, виробленого з відходів сільського господарства (анаеробне зброджування) потужністю до 150 кВт, шляхом відшкодування частини відсотків за кредитами, залученими на придбання та встановлення обладнання – 1,08 млрд грн;

стимулювання суб'єктів господарювання до встановлення установок з виробництва біогазу з відходів сільського господарства (анаеробне зброджування) шляхом відшкодування частини відсотків за кредитами, залученими на встановлення обладнання – 0,093 млрд грн;

стимулювання суб'єктів господарювання до впровадження проектів з вирощування енергетичних рослин шляхом відшкодування відсотків за кредитами, залученими на закладання плантацій та придбання садивного матеріалу – 0,08 млрд грн.

Обсяг бюджетних коштів визначається щороку виходячи з фінансових можливостей бюджету.